Karikatür

AMERİKA HARP TEHLİKESİ ÖNÜNDE DAİMA SİLÂH ALTINDA KUVVET BULUNDURMAĞA KARAR VERDİ:

Amerika — Korkulu rüya görmektense uyanık yatmak iyidir!.

Semih Balcıoğlu

— Ehmet be. Bu gış hep dua ediyorum, şu meyve fiyatları yükselsin diye...

— Meyva fiyatları mı? Neden?.

— Neden mi? Ulan yüksek olsun, kimse alamasın da, gabuhları da yerlere atan bulunmasın diye!.

ANKARAYA MEKTUP

SAYIM GÜNÜ :

Yüz milyonu göremem ama, biraz uzunca yaşarsam inşallah bugünkü nüfusumuzun iki mislini görmek pek âlâ kabildir. Hemen Allah hepimize hayırlı günler nasip ede.

Biz geçen haftaki mecburî tatil gününü hayli hoş geçirdik. Şöyle misafirden, angarya ziyaretlerden âzade bir gün. Aman ne güzel. Çok şükür ki bir gün olsun kapımız aşınmadan şöyle çoluk çocuk baş başa kalabildik.

Mecburî tatil deyince aklıma, hani bir akşam zil zurna sarhoş çamurlarda sabahlayıp ertesi gün tek pantalonu yıkandığından dolayı mecburen evde kalan ve bayın evde olup olmadığını soranlara karısı tarafından:

— Evet, pantalon tatili yapıyor!. diye cevap verilen sarhoş geldi.

O gün Babıâli erkânının vaziyeti nasıl telâkki edip neler düşündüklerini ve günü nasıl geçirdiklerini merak eden bir gazeteci bunları bana şöyle anlattı!..

— Halil Lûtfi pek memnundu. Matbaada olmadığı için pek hatırlı misafirlerin muhtemel ziyaretlerine ikram edilecek muhtemel kahvelerden ve üstelik vapur parasından da kurtulduğunu söylüyordu.

Zekeriya Sertel, o gün ev işlerine koşturulduğundan ve kendi makalesini bayan Sabiha yazdığından dolayı beşuş görünüyor ve hattâ böyle vesilelerin sık sık gelmesini istiyerek, bir imza atmakla işten kurtulmanın pek zevkli olduğunu söylüyordu.

Doğan Nadi, o gece Ankaradan gelen mümessilleri Mekkî Saidin tatlı sohbetile uyumadığından dolayı hâlâ nüfus sayımının ertesi gün olacağını zannederek ve işi tecrübe mahiyetinde adderek ikide birde sokağa fırlamak istiyordu.

Ethem İzzet Benice, Allah bağışlasın, heybetli vücudunu gördükleri halde yine de kendisini bir kişi yazdıklarına kızıyordu.

"Aylık Ansiklopedi,, sahibi Server İskit, işin bir günde bitmesine hayıflanıyor ve keşke iki günde bitseydi de ben de âsude kafa ile biraz çalışsaydım, diyordu.

"Vatan,, cılar "nüfus,, u "nüfuz,, anlayarak kendilerinin ikişer nüfuz sahibi olduklarından ve öyle yazılmaları lâzım geldiğinden bahsile ısrar ediyorlardı.

Sayın Hakkı Tarığa gelince, o, Vakit yurdunun kapılarını sayarak adedini bir deftere yazıyor ve şöyle söyleniyordu:

— Bu işi çoktandır yapmak istiyordum, bugün fırsat düştü. fakat bakalım yetiştirebilecek miyim? Çünkü vakit öğle olduğu halde ben hâlâ ikinci kattayım ve yaza yaza ancak iki yüz kadarını tesbit edebildim...

Arkadaşım, bu kadarını ziyaret ettikten sonra Necip Fazıl Kısakürege uğramış ve gece yarısına kadar yakasını kurtaramamıştır. Çünkü muhterem edibimiz tekrar çıkaracağı "Büyük Doğu,, mecmuasını, ilân ettiği veçhile, nasıl bir "nârı beyza,, halinde intişar sahasına koyacağı hakkındaki projelerinden söz açmıştır.

VAR HAYAL ET :

Yeniden havagazı boruları döşemek için Divanyolu kazılırken bir kaç mermerin çıktığını gazeteler yazdı. Yine gazetelerde okuduğumuza göre bunlar için üstat mimar Sedat Çetintaş:

— Bu mermerlerin ifade kıymeti pek büyüktür. Bunlar belki de burada bir saray mevcut olduğunu gösteriyor.

Demiş. Bu kadar geniş hayale bizim bir diyeceğimiz yok. Ancak, bu vesile ile aklımıza gelen bir fıkrayı yazalım.

Bir İstanbullu ile bir Marsilyalı konuşuyorlarmış. İstanbul'u.

— Geçen gün bir kuyu kazdırıyordum; kırkıncı metrede bir parça telgraf teli buldum ve iftihar ettim.

Demiş. Öteki sebebini sorunca:

— Kırkıncı metrede çıkan bu tel bizde dört yüz sene evvel telgraf mevcut olduğunu gösterir de.

Cevabını vermiş. Marsilyalı durur mu:

— O bir şey mi, demiş, Bir gün biz bir kuyu kazıyorduk. Bin metreden bile bir şey çıkmadı.

İstanbullu sormuş:

— Peki bu ne ifade eder?

Marsilyalı cevap vermiş:

— Ne edecek? Bizde de bin sene evvel telsiz telgrafın mevcut olduğunu...

İki mermerden bir saray ifadesi çıkarmak bana da bu hikâyeyi hatırlatıverdi işte!!...

Zaparta

Sünuhi Arsan

Modada S. Z. :

"Şairlerin eskisinden usandık, yenilerine ısınamadık.. Şiirsiz mi yaşıyacağız?,,

CEVAP :

Yağsız, şekersiz yaşadığımız günler oldu, vücudumuz yine sapasağlam.. Şiirsiz kalınca ruhumuz ölecek değil ya! O da, geçenlerin hatırası ile, geleceklerin hayali ile avunur gider.

★

Beşiktaşta H. T. :

"Millî Kalkınma Partisi hakkında fikriniz?,,

CEVAP :

Şimdilik şahsî kalkınma işi ile meşgulüm.. Kendimi derleyip toparladıktan sonradır ki başkalarının kalkınması ile uğraşacağım: Görünüşe bakılırsa, herkes, kendi keyfinde...

★

Süleymaniye Z. D. :

"Dünyada mekân, ahrette iman derler... Dünyada mekân sahibi olamadım, acaba ahrette imanı elde edebilecek miyim?,,

CEVAP :

Siz, eskimiş bir ata sözünü tekrar ediyorsunuz.. Şimdi biz onu değiştirdik: Dünyada iman, ahrette mekân.. Zira mesken buhranı, Karacaahmedin ecelinden itibaren zail olmağa başlıyor. Bu hususta, imanınızı kaybetmemeğe çalışın!

★

Ankarada Y. Z. :

"Eşlerini aldatanlara hayret ediyorum!.,,

CEVAP :

Cesaretlerinden dolayı mı?

★

Malatyada K. M. :

"Kekemeliğimi izale etmek için ne yapmalıyım?,,

CEVAP :

İkide bir, tanıdıklarınızla, tanımadıklarınızla kavga çıkarın..... Onlar ağızlarını bozdukça size de gayret gelir, patlamadan duramazsınız!.

★

Beyoğlunda N. T. :

"Has ekmek fırında bulunur, has bahçe sarayda... Acaba has kadına nerede tesadüf edilir?,,

CEVAP :

Hangi muhitte yetiştiğinizi bilsem böylesine tesadüf edip edemiyeceğinizi kolaylıkla tahmin ederdim.

★

Büyükadada S. N. :

"Arkadaşım sarışın bir kızla sevişti, esmer bir dulla evlendi... Buna ne buyurulur?,,

CEVAP :

İsabet etmiş... Sarışınla sevişip sarışınla evlenmiş olsaydı gözü esmerde, aklı dışarda kalırdı.

★

İzmirde K. D. :

"Müjde, taraklar ucuzladı...,,

CEVAP :

Hakikaten müjde... Etle yağ pahalılaşmıştı: Şimdi tarak tavası, ıskarası yapıp afiyetle yersiniz!

Akıl Hocası

No. 514, CİLT: 20, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 1 KASIM 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

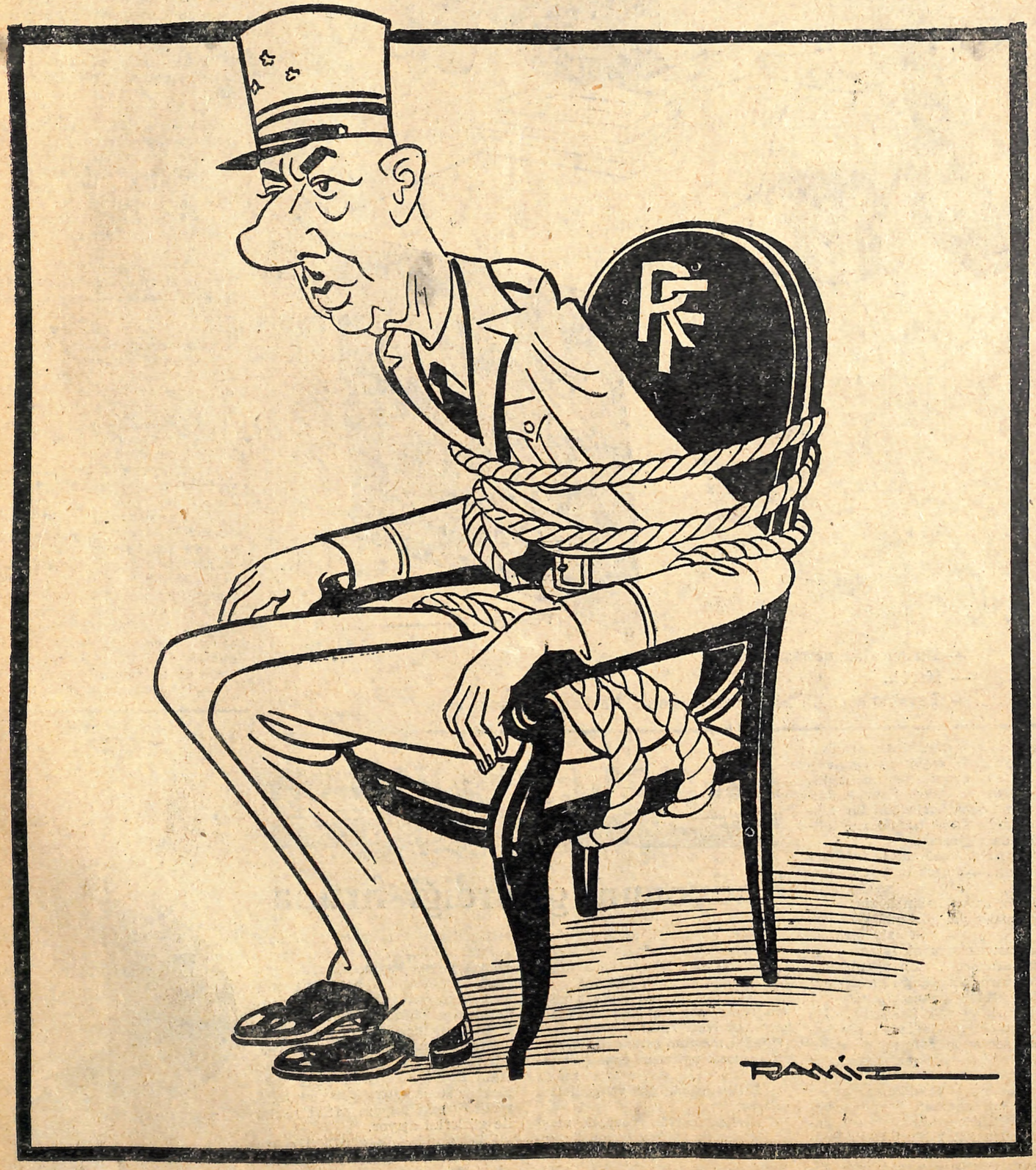

FRANSIZ SEÇİMLERİNDE DÖGOL TARAFTARLARI KAZANDI...
General Dögol — Mevkiim sağlamlandı!.

— **Bu çorabın markası nedir?**
— **İffet!..**
— **Tevekkeli değil, hiç görünmüyor... Varla yok arası!!..**

Yavaş yavaş kendine gelen artist, o bitirdikten sonra, cevap veriyor:

"Pür âteşim açtırma benim ağzımı zinhar
Zalim beni söyletme derunumda neler var
"Bilmez miyim ettiklerini eyleme inkâr„

Mesut yine cevap veriyor:

"Bülbül yetişir kalbimi hun etti fiğanın
"Zapteyle dihanın„
"Hançer gibi deldi ciğerim tığı zebanın
"Tesiri lisanın„

* * *

Evet Ankaranın radyo evinde göz yaşları sel gibi akıyor. Bohçalarını bağlayan ve bir yandan da ağlayan artistlere:

— Gitmeyin öyleyse, diyorlar.

Fakat onlar meşhur eski zaman gelinlerinin cevabını veriyorlar:

— Ne yapalım. Hem ağlarız, hem gideriz. Beyoğlundaki sıra gazinolardan bizim aylığımıza kaç bin lira teklif ettiklerini bilseniz siz şimdi bizden fazla ağlarsınız.

— Canım size burada da az para mı veriyorlar?

— Bilmiyor gibi konuşuyorsunuz. Bir müdiri umumî aylığı bile alamıyoruz.

— Elbette alamazsınız. Müdiri umumî maiyetindeki memura kendi aylığından fazlasını nasıl verebilir?

— Öyleyse bizim yerimize kendi okusun şarkıları...

— Şimdi doğrusunu isterseniz müdiri umumîler bir kaç gün talim yapsalar, hepiniz kadar değil ama bazılarınız kadar okurlar.

— Okusunlar, meydan açık...

— Meydan açık ama ne çare ki âdet olmamış...

— Gazinocu daha fazla para verir de müdiri umumî nasıl veremez?

— Veremez iki gözüm. Müdiri umumî gazinocunun gazinosunda üç gece üst üste oturmağa kalksa dördüncü gece saatini rehine koyarak borç aramağa çıkmak mecburiyetinde kalır. Sen gazinocuyu develtle nasıl mukayese edersin... Ama mademki orası daha çok para veriyormuş... Tabii gitmek hakkın... Fakat o takdirde de ağlama...

— İyi ama orası evim benim...

Radyonun geçirdiği fırtına

Alaturka musiki Ankara radyosunda sayılı fırtınalarından birini geçirmektedir. Çalgılarını ve seslerini zevkle dinlediğimiz sanatkârlardan bir kısmı birbiri ardınca bohçalarını koltuklarına alıyorlar;

"— Artık eksik helâl edin arkadaşlar... Ne çare kısmet bu kadarmış„

Diyorlar ve hazin hazin:

"Ey gaziler yol göründü yine garip serime„

Şarkısını okuyarak İstanbul yolunu tutuyorlar. Bu ayrılış biz dinleyiciler için olduğu kadar radyodaki alaturka musiki ailesi için de gerçekten çok firaklıdır. En şöhretli okuyucularından bir bayanın son veda sahnesinde güzel sesile hıçkıra hıçkıra ağladığını ve sonra da "haaay... haay... haay...„ diye bayıldığını geçen gün gazetelerimizin birinden öğrendik. Türk musikisinin son babalarından üstat Nuri Halil Poyrazı bu acıklı iftirak dakikasında tasavvur ediyorum. Alaturka koro heyetinden son kalanlar, dişili erkekli, bayılan arkadaşlarının etrafında bir daire çevirmişler, hüzzamdan bir gazeli andıran teessür seslerile arkadaşlarını ayıltmağa uğraşıyorlar; kolonyalar, kordiyallar su gibi, göz yaşı gibi akıyor. Yavrularını çaylağa kaptıran bir ana kuş gibi çarpınıp çırpınan Nuri Halil Poyraz:

"Nigâhı mestine canlar dayanmaz
"Uyanmaz uykudan canan uyanmaz.„

Şarkısını okuyor ve gözlerini siliyor.

Derken içeride prova ile meşgul bulunan alafranga müzik artistleri bu gürültüleri işiterek kapıda görünüyorlar. Yüzleri, ağızları türlü teessür ve hüzün ifadelerile eğilip bükülürken seslerinin ve gözlerinin içinde cazbant zilleri gibi parlak şıngırtılar ihtizaz ediyor. Şef Necip Aşkın elindeki keman yayını baygın artistin yüzünde dolaştırarak boş yere onu ayıltmağa çalıştıktan sonra tenorlardan birine işaret ediyor. O hastanın baş ucuna gelip durduktan sonra göğsünü kabartıyor, ağzını Poyraza, yani üstat Nuri Halil Poyraza açarak Toskan'n meşhur duasına başlıyor ve bu gürültü üzerine baygın artist korku ile gözlerini açıyor.

Karşısında ilk gördüğü çehre Mesut Cemilin müteessir çehresidir. Mesut:

"Söyle nedir benim günahım„

Diye ağır bir beste okumaktadır.

SAYIN RECEP PEKER

— Affedersiniz bay polis, ben telefon etmek için şu dolaba gireceğim... Şayet gazetelerde kayıp aranıyor diye ilân görürseniz lûtfen hayatta olduğumu aileme haber veriniz!..

— O halde gitme...

— Ama orada para çok...

— Öyle ise git... İstersen de ağla... Fakat Allah için işi uzatma... Bu radyo mektep gibi bir şey... Siz artistler geliyorsunuz... Bir zaman onun yüzünü ağartıyorsunuz... O da size, helâl olsun, maddî, manevî bazı yardımlarda bulunuyor. Sonra bir gün daha iyi bir kısmet çıkıyor... Aranızda papaz nikâhı yok ya... Güle güle ayrılıyorsunuz... Siz gazinolarda yıldız olursunuz; o da tabiî kendine yeni artistler bulur... Gazinocular da memlekette bütün şarkı söyliyenleri ve çalgı çalanları toptan iltizama almadılar ya... Böyle ufak şeyleri facia haline sokmak mânasız şeydir.

* * *

Bazılarımız radyo idaresinin alaturkayı baltalamak istediğine gerçekten inanıyorlar. Ben kendi hesabıma bu fikirde değilim. Vaktile bu işi bir kere tecrübe ettiler. İki seneye yakın bir zaman alaturkayı utları, kanunları ve sazendeleri, hanendelerile sokağa attılar. Fakat alaturka öyle bir dönüş döndü ki bu defa az kalsın alafranga, piyano, davul, zil ve sairelerile onun âkibetine uğrıyordu. Radyo idaresi alaturkayı budamağa kalkarsa asmaları budama cinsinden bir iş yapmış, yani onu daha ziyade kuvvetlendirmiş olacağını bilir. Alaturkayı radyo idaresi kaldıramaz. Onu ancak alaturkacılar kendi himmet ve gayretlerile kendileri kaldıracağa benzerler.

Bizce bugün için ne alafrangaların alaturkadan korkmasına, ne alaturkanın alafrangadan gocunmasına sebep yoktur. Zenci cazbandı ile adapte tangolar alaturka için ne kadar tehlikesizse bazan dinlediğimiz alaturka fasıllar da alafranga için o kadar zararsızdır.

* * *

Hasılı radyomuzun bir buhran geçirmekte olduğuna şüphe yoktur. Dün matbaada arkadaşlardan biri, elindeki gazeteyi masaya atarak:

— Hay Allah cezasını versin, dedi, solistlerden üçü daha istifa etmiş... Bu âdeta grev...

Yaşlı bir arkadaş hiddetle:

— Yahu bu ne rezalet, dedi, sağcılık, solculuk davası buraya da mı girdi. Politikanın ne işi var radyoda?

— Ne politikası, ne solculuğu? diye sordum.

O hayretle:

— Solist demek solcu demek değil mi? dedi.

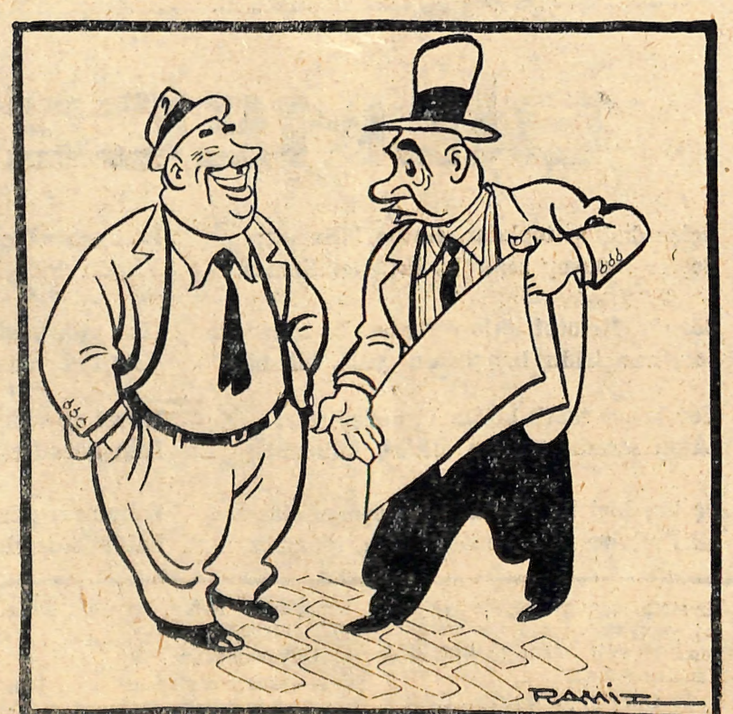

— Yine celeplerin dalaveresi başlamış, et bulunmuyormuş. Bunun çaresi kasaplık hayvanları belediyemiz bizzat kesip satmalı...

— Ayol, belediyemiz yufka yüreklidir, kasaplık edemez. Görmüyor musun etleri değil, fiyatlarını bile kesemiyor!..

Karikatür

İKİ BAŞVEKİLİN HİKÂYESİ

Geçen hafta Fransa iki eski Başvekilini kaybetti: Laval ve Tardieu.

Tardieu altmış dokuz yaşında ve hasta yatağında unutulmuş olduğu halde can verdi. Laval Fransız mahkemelerinin kararile Fren hapishanesinin avlusunda kurşuna dizildi.

Tardieu, geçen harpten sonra Fransanın başına musallat olmuş, para dalaverelerinin içine karışmış, bir çok nezaretleri ve nihayet Başvekillik sandalyesini işgal etmiş yaman bir dolandırıcı idi. Tardieu'nün Bağdat şimendiferi işine karışması ve bu yüzden milyonlarca frank rüşvet alması meşhurdur. Fransız gazeteleri Tardieu'nün ölümünü âdeta sevinçle karşıladılar.

Laval, Tardieu ayarında onun kadar zeki, onun kadar dalavereci, üstelik de mükemmel bir vatan haini idi. Şahsî serveti sayesinde rahat ve münzevi bir hayat yaşaması kabil olduğu halde siyasî ihtirası onu mağlûbiyetten sonra da Fransanın başına geçirdi. Efendisi Mareşal Petain ile el ele vererek Fransayı istilâ etmiş olan Almanları ne kadar memnun etmek kabilse o kadar memnun etmeğe çalıştı. İşgal senelerinde Lavalin oynadığı menhus rol tüyleri ürpertecek derecede hazindir. Bir Alman ajanından farksız olarak Fransadaki bütün gençleri zorla toplattı, ve Alman fabrikalarına işçi olarak sevketti. Bu da yetişmivormuş gibi Hitleri müteaddit defalar ziyaret ederek Fransanın bir kaç vilâyetini terketmek pahasına ittifak teklif etti.

Nihayet Almanyanın mağlûbiyetinden sonra ele geçirilen Laval mahkeme huzurunda hesabını verdi ve kurşuna dizildi.

Bu iki Fransız Başvekilinin macerasına böyle umumî bir göz attıktan sonra insan ister istemez şu hükme varıyor:

— Büyük milletler yalnız büyük adamlar yetiştirmiyorlar, aynı zamanda büyük hainler de yetiştiriyorlar.

— **Macaristanda ve Bulgaristandaki seçim mücadeleleri bir harp halini alacağa benziyormuş...**
— **Amma mübalâğa ettin ha... Bizim Etibba Odasındaki seçim mi bu?!..**

II

BENİM GİBİ GELİN

On parmağımda on hünerim var dersem inanınız! Bunun dokuzu ile yaranamazsam bile birile mutlaka göze girerim sanıyordum. Meğer, kaynana gözü, ne kadar aç olurmuş! Geç anladım, güç anladım ama tamam anladım. On hünere doksan marifet daha eklesem yine o gözü doyuramıyacağım.

Okumam, yazmam yolunda diye bana Şahmeran, Âşık Garip hikâyelerini okuttu, ses çıkarmadım; Biçkim, dikişim güzel diye bana gömleğini, çorabını yamattı, ağzımı açmadım; tatlı, börek işlerinden anlarım diye aşçıya yol verdi, yerine beni koydu, yine eyvallah dedim... Fakat sonunda romatizmalı dizlerini uğdurmaya, bileklerini, dirseklerini kırklatmaya kalkmasın mı? Azkalsın, kocakarıyı gırtlaklayacaktım!

Bu dörtte üç kemikle dörtte bir sinirden mürekkep cadıya masaj yapmak, neredeyse, beni de kemikle sinir haline getirecekti... Kendisine bir gün:

— Okuyup yazmak iyi. Dikişle biçkiye sözüm yok. Haydi, aşçılığı da sineye çekelim... Fakat bu masaj derdi nerden çıktı?

Diyecek oldum, küplere bindi:

— Oğluma yapsan ağzını açmazsın... Benim işim mi sana yük oluyor?..

Dayanamadım:

— Güzel söylüyorsunuz... Ben bir kişinin işlerine bakacağım diye bu eve gelin geldim; üstelik sizin işiniz de bana yüklendi... Kocanız, babanız, ananız sağ olsaydı onların işini de ben mi görecektim?

Bu sözüme karşı cadı ne dese beğenirsiniz?..

— Onları da senin ortaklarına gördürürdüm!

Gözlerim dönmüş. Ne yaptığımı bilmiyorum ama kaynanama masaj yapmadığım muhakkak: Çünkü kendisi bir haftadanberi çıkıkçıdadır!

BİLMECELER

Üçler dağılıp toplanır, esrarı bilinmez;
Beşler buluşup söyleşir, ikrarı bilinmez.

Börnös, Molotof, Atle verir baş başa her gün,
Sor, hangisidir hangisinin yâri, bilinmez.

Her lâhza teatii kelâm etmededirler;
Lâkin nicedir onların efkârı, bilinmez.

Üç beş kişi bir noktada birleşmez olursa
Milyonların âhır ne olur kârı, bilinmez.

İnşa edecekler, bilirim, bir yeni dünya;
Kimdir bu işin dülgeri, mimarı, bilinmez.

Her gün yeni baştan dirilip ölmede Hitler;
Kaç tane onun cân-ı cefakârı, bilinmez.

Evvel ne idik biz, bugün olduksa demokrat?
Kim gördü cihan içre bu tekrarı, bilinmez.

Zannımca adım saymadayız Çamdeviren'le,
Sabit kademin sür'ati reftarı bilinmez.

Erkek — Bayan Pervin evdeler mi?
Kadın — Hayır, ben onun hanımıyım...
Erkek — Affedersiniz, o kadar nazlı, o kadar şıksınız ki sizi hizmetçi zannettim!..

Sarhoş — (Yeni ve mahut şarkıyı söyler) Karakolda ayna var, ayna var!..

Bekçi — Yürü de aynada endamını göstersinler!..

Hikâye

Korkunç Bir Hastalık

Yazan: ÇALAPALA

Öğle yaklaşmıştı. Nereye gitsem, nerede karın doyursam diye düşünüyordum. Telefon çaldı.

— Buyurun efendim.

— . . . .

— Benim!.. Sen misin İhsan?! Ne var, ne yok?..

— . . . .

— Ne?.. Ziyafet mi?!. Ne zaman?..

— . . . .

— Aman Allah aşkına bekle!.. İki dakikaya kadar geliyorum.

— . . . .

— Ne?. Benim için mi hazırladın?!. Şey, vazgeçtim öyle ise!.

— . . . .

— Bilmem!.. Birdenbire bir isteksizlik geliverdi de!.

— . . . .

— Doğru söyle bakayım. Ne işin var?.

— . . .

— Peki, peki!.. İnandım, geliyorum.

Telefonu kapatıp hazırlandım. Garip kuşun yuvasını Allah yapar. Gördünüz mü, İhsancık bana ziyafet hazırlamış. Hem de habersiz!.. Sürpriz dediğin bu kadar olur, doğrusu!.

★

Sofra hiç te umduğum kadar zengin değilmiş. Ne yapalım, misafir umduğunu değil, bulduğunu yer. Fakat İhsanı sokağa çıkacak gibi giyimli bulunca hayretim arttı; takıldım:

— Bu ne hazırlık böyle?.. Düğüne mi kuzum?!.

— Yok canım!.. Düğüne falan değil!...

— Ya nereye?... Yemek yemiyecek miyiz?.

— İşte sofra hazır!. Bu yemeklerin hepsi senin... Yalnız ufak bir hizmet!

— Allaha ısmarladık. Ben zaten bilirim, sen bir çıkarın olmadan kimseye metelik bile vermezsin.

— Delisin vallahi!.. Âlâ hindi dolması bırakılır da gidilir mi hiç?

— Hindi dolması mı?

— Elbette!.. Aksilik etme işte! Benim yerime birine telefon edeceksin, o kadar!.

— Ben öyle girdili, çıktılı işlerden anlamam!. Neme gerek?.. Ben gider, karnımı doyuracak yer bulurum.

— Canım çocukluğun sırası değeli!. Tulumba tatlısını görmedin galiba?!.. Ben oturup de yiyemediğim için ne kadar üzülüyorum bilsen!..

— Tulumba tatlısı mı? Vallahi inanmam. Bakayım!

İhsan tabaklardan birini açtı..

— Uffff!.. Bunların hepsi benim mi?.. Kime telefon edeceğim?.

— Şimdi anlatırım. Sen geç masanın başına hele!.

Dediğini yaptım. Çorbadan başlarken sordum:

— Sonunda bir oyun olmasın İhsan!.. Kuzum yediğimi burnumdan getirme!.

— Yok canım!. Ben şimdi bir kadınla buluşmaya gidiyorum.

— Telâşından belli!. Nasıl, hoş bir şey mi bari?.

— Daha yüzünü görmedim ama resmi enfes!.

— Acaip?!.

— Gazetede evlenme ilânlarından birinde istediğim gibi bir kız buldum. Mektuplaştık. Biribirimize fotoğraflarımızı gönderdik. Bugün de buluşup konuşacağız.

— Sonra?.

— İşte ben oraya gidiyorum. Halbuki bizim Nezihe telefon edecekti. Arar da evde bulamazsa kıyametleri koparır. Nerde idin, ne yaptın, diye bin bir soru sorar. İyisi mi sen telefonu açar, benim yerime konuşuverirsin!. Yarın sinemaya gideceğiz unutma ha, filân dersin!. Gıgından öperim de!.. Hoşlanır. Pek te lâfı uzatma! zaten o da fazla uzatmaz!

— Başka bir dolap?

— Hepsi bu kadar canım! Karnını doyur. Şuraya uzan.. Bak yeni mecmualar var; Okursun... Ben gelinceye kadar savuşma e mi?!.

— Olur, olur.

★

Yemeği bol buldum diye fazla kaçırmışım. Sedire uzandıktan

— Bunlar ne?

— Bizim mahallenin resim sergisi.

Kadın — Sizden bahsedildiğini çok işittim.

Erkek — Evet, sizinle konuştuğum gündenberi kimsenin dilinden düşmüyorum!..

sonra bir ağırlıktır çöktü. Mecmualara bakmak ne gezer?!. Gözümü bile açamıyorum. Biraz kendimi toplayabilsem kahve pişirip içeceğim ama yerimden kıpırdayamıyorum.

Apansız telefon zili zırladı.

Tamam!.. Vazife başlıyor!.

Evvelâ bir, iki öksürdüm. Sesimi akort ettim. Bizim şey hanım telefon ediyor. Ne hanımdı ya!?. Vay canına!.. Gördün mü belâyı, kadının adını aklımda tutamamıştım!.

— Zırrrrrrrr!..

— Buyurun efendim. Kimsiniz?..

— Benim İhsan!.

— Ya!... Sen misin Meleğim?

— Anlamadım. Melek te kim?

— Melek filân yok yavrucuğum!!!.. Yani sana meleğim diye hitap ediyorum.

— Şimdiye kadar hiç böyle soğuk lâflar etmezdin. Adım yok mu benim?

— Neden olmasın Zehracığım?

— İhsan! Ne diyorsun? Benim adım Zehra mı?

— Şey... Yavrucuğum, birdenbire hiddetlenme öyle!.. Dilim dolaştı. Kızma Semiha!

— Vallahi yanında olsam, saçını, başını yolardım senin!. Alay edilecek halde değilim. Ben senden bir teselli beklemek için telefon ediyorum.

Kadıncağızın hıçkırık sesleri gelmeğe başladı.

— Aman Şaziye, deli mi oldun?.. Neye ağlıyorsun?!.

— Vallahi şimdi bayılırım İhsan!.. Alay etme böyle!.

— Vallahi alay etmiyorum. Şaşırdım da ondan.

— Ne yapıyorsun sen?.

— Yarın sinemaya gideceğiz unutma!.. Gıgından öperim!.

— Ben sinemaya filân gidemem artık...

— Peki tiyatroya gideriz.

— Hayır!. Çok üzgünüm.. Ne oldu biliyor musun? Ben şey olmuşum.. Doktor dedi ki, şey dedi! Anne olmuşum ben!..

— Ne diyorsun Fatma?!.

— İhsan, yalvarırım sana!... Nedir bu saydığın bir sürü kadın ismi?.. Şimdi sana geliyorum. Kat'î şeyler konuşmamız lâzım!..

— Sakın ha!.. Sakın ha gelme!..

— Neye?..

— Neye mi?.. Çünkü benden korkarsın.. Ben, ben şey oldum. Hasta oldum.

— Sahi, sesin çok değişik!.

— Sorma!. Mantar hastalığına tutulmuşum.

— Ne biçim hastalık bu? İlk defa işitiyorum.

— Pek biçimsiz bir hastalık.. Hem pek tehlikeli!

— Eyvah!.. Hemen geliyorum. Pek merak ettim.

— Sakın ha!. Geçer.. Ayşe! Hatice!.. Nesrin!.. Kız Hikmet!... Halimeciğim!.

Tuh!. Kapadı. Şimdi ne haltetmeli?. Geliyor!

★

Telâş ve kararsızlık içinde kadından evvel İhsanın gelmesine dua ederken kapı çalındı. Açmasam olmaz. Belki de İhsandır!. Kapıya yaklaştım.

— Geldin mi?..

Diye sordum. Felâket!.. Gelen İhsan değil, kadın!

— Aç İhsan Benim!.

— Dur. Kapıyı açacağım ama seninle karşılaşamayız. Sonra hem senin, hem de yavrumuzun hayatı tehlikeye girer. Kapıyı aralayıp odaya kaçacağım. Ben gir deyince girersin. Pek de fazla kalma. Çabuk çık, git!.

— Yapma İhsan! Çok merak ediyorum seni!.

— Canım bulaşıcı hastalık bu!. Her tarafım mantar içinde!. Yüzümü bir görsen derhal benden soğursun!..

— Peki. Ne dersen yapacağım.

— Bekle... Gir deyince gir.

— Peki!.

Kapıyı aralar aralamaz keklik gibi kaçıp yandaki odaya girdim. Hemen anahtarı çevirdim.

— Gir!.

— Peki!.

— Kapıyı kapat!.

— Kapattım! Ah İhsan!. Bugün hasta olacak zaman mıydı?

— Sorma Neclâ!. Ben de istiyerek hasta olmadım ya?.

— Neclâ da kim?. Demindenberi seksen kadın saydın canım!.

— Hastalıktan Fahire! Hastalıktan!.

— Aklına da mı dokundu yoksa!..

— Evet... İçimden herkese saldırmak geliyor!.

Dışarda ses kesildi. Kıs kıs gülüyorum. Galiba kadın korktu. Dur bakalım bir sesleneyim:

— Ruhiye!.

— ...

— Nazan!.. Bediacığım!. Yavrum!..

— ...

— Hişşşt!.. Nesibe, ne yapıyorsun?.

Birdenbire ensemde kırbaç gibi bir tokat şakladı.

Döndüm. Gözleri ateş saçan bir kadınla karşılaştım. Soluk aldırmadan tekme, yumruk, tokat, çimdik altında beni ezmeğe başladı.

— Lâkin, şey!.. Bayan!.. Durunuz! Suat, Pakize!.

— Seni gidi yalancı, düzenbaz, oyuncu herif seni!..

— Vallahi benim kabahatim yok!.

— Sus!. Odanın iki kapısı olmasaydı bu dolmayı bana bir güzel yutturacaktın ya!..

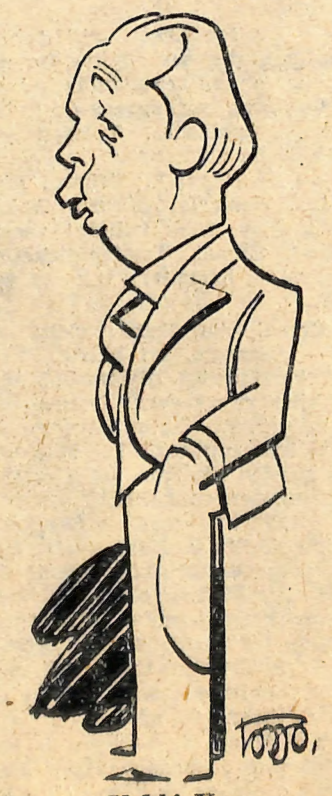

Vehbi Koç

Avukat Sabri

— Ben, İhsan bana dedi ki!.

— Ne dedi?!.

— Şey dedi...

İşte tam o sırada bizim İhsan geldi. Bizi saç saça, baş başa görünce:

— Ne oluyorsunuz Nezihe?.. diye sordu.

Evet, meğer adı Nezihe imiş!.

— Ne mi oldu?. Söyle bakayım bu adam kim?

— Arkadaşım!.

— Ama ne arkadaş!..

Kadın hem anlatıyor, hem de her lâfın başında koluma, bacağıma, artık nereme gelirse bir çimdik atıyordu. Kendimi zor kurtarıp İhsanın önüne dikildim:

— Aşkolsun sana beyimiz!.. Sen git, kadınlarla fink at. Ben burada dayak yiyeyim, öyle mi?

— Affedersin kardeşim. Dur hele!.

— Daha ne duracağım?!. Al bakalım şu eli maşalı Nezihe hanımını... Bir de baba olmuşsun!..

— Ne? Yavrumuz mu olacak? Ne bahtiyarlık!.

İki sevgili sarmaş dolaş oldular. Ben yine şaşkın ve kabahatli, açıkta kaldım. İhsan:

— Hemen nikâh olalım Nezihe! dedi. Ben şimdi nereden geliyorum, biliyor musun?

— Hayır!

— Bir randevudan!.. Dur ama, dinle.. Benimle. evlenmek istiyen bir kadın resmile beraber bir mektup göndermişti. Konuşalım diye... Gittim. Görsen ne kaknem şey Nezihe!.. Ben ne bileyim senin bana böyle bir saadet hazırladığını... Bir türlü benimle evlenmeğe razı olmuyordun.

— Peki bu arkadaşın burada ne arıyordu?

— O mu?.. O da şey... O da

— Devamı 11 inci sayfada —

— Eksik olma kardeşim... Haydi sofra başına... Ben açlıktan ölüyorum.

— Geber... Bana bak Habibe... Şuradan on iki yumurta daha getir..

— Eh, artık sen çok oluyorsun. Yumurtalara dokunursan vallaha giderim.

— Dokunmamak mümkün mü? Bu gece mutlaka mayonez yiyeceğiz.

Kadri yumurta dolabına, Habibe ise elbise asılan köşeye hücum ettiler.

Cemal, bir ona, bir ötekine koşuyor:

— Etmeyin! Siz delirdiniz mi? Bırak yumurtaları... Kadın sen bari aklını başına devşir... Bırak mantonu! Bırak... diye çırpınıyordu.

Habibe ağlamağa başlamıştı.

Kadri iki yumurtanın sarısını bu sefer bir saksonya tabağa koydu. Tekrar o sinirleri harap eden şakırtıyı tutturunca Habibe mantosunu giydi. Kapıyı vurarak çıktı. Küçük kız "Anneciğim! Anneciğim! Anneciğim!„ diye feryadı bastı.

Cemal tabağa sarıldı:

— Bırak şunu! Artık sen çok oluyorsun...

— Tabağı tutma! Habibeyi çevir... Vallaha gider.

— Gider elbette...

— Habibeyi çevir... Yahut şuraya biraz zeytinyağı damlat... Bir damlacık,.. Bir damla kardeşim... Limon nerede? Habibe gel bak! Tutuyor.

— Bırak dedim... Elverir. Yarın yaparız. Ben, tövbe olsun, şart olsun, brada da, başka yerde de mayonez mi, ne karın ağrısı... İşte onu yemiyeceğim. Bu ne rezalet! Siz ikiniz de çıldırmışsınız... Ben deli küllâbicisi değilim. İşte ben de gidiyorum... Hoşça kal azizim...

— Dur kardeşim... Habibe!... Habibe! Bak gidiyor. Yahu! nedir benim sizden çektiğim?... Şuraya bir damlacık yağ damlat... Bir damlacık limon... Parmaklarını yersin!.

Cemal ceketi omuzlayıp dışarıya fırladı. Bereket versin Habibe, ancak avluya çıkmış, büyük kapının önünde durmuştu. Küçük kız eteğine sarılmış, içini çekiyordu. Cemal dargın bir sesle:

— Bu senin adamın delirmiş yenge, dedi, ben gidiyorum, şimdi aklı başına gelir, Darılmadığımı söyle...

Kadri, şaşkınlıkla ceketini bulamadığından peşlerine düşememişti. Pencereden başını uzattı. Gülüyordu.

— Haydi gelin!.. Bıraktım... Yarın yaparız.

— Ben gelmem!

— Ben de gelmem!.

— Vallaha bıraktım. İnanmazsanız gelin bakın!.

— Lüzumu yok. Yeter benim çektiklerim...

— Benim çektiklerim de yeter...

— Billâha mayonez yapmayacağım. Halbuki ne güzel salata idi. Şakayı bırakın, işte yemin ettim. Yarın yaparız.

— Yarın da, öbür gün de ben evimde mayonez mi, ne zıkkımsa onu kabul etmem.

— Ben de istemiyorum.

— Başüstüne. Yapmayacağım. Haydi girin içeriye. Rakı ısındı. Açlıktan başım dönüyor.

Acaip Bir Aile..

Komik Roman

Yazan: Ta. Ka

Cemal bir müddet de Habibeyi yola getirmeğe çalıştı. Odaya gülüşerek girdiler ama, Kadriye yüz vermek istemediler. Habibe, başını kaldırdı:

— Bu odada pis bir şey kokuyor. Çiğ zeytinyağı! Yumurta... Hay Allahından bul!

Cemal de yardıma koştu:

— Allah lâyıkını versin... Burasına bir baksana Japon sefarethanesine benzer yeri var mı?

Kadrinin sinirleri birdenbire yatışmıştı. Karısını öptü. Cemalin omuzuna vurdu:

— Ehibba şiyvei yağmada mephut eyler âdayı

— Huda göstermesin âsarı izmihlâl bir yerde

Cemal kaşlarını çattı, biraz düşündü:

— Ehibba ne halt etsin, yağmaya mecbur eyledin. Huda göstermesin böyle mayonez bir yerde!..

— Dur şunu yazacağım... Karı, kitap bohçasını getir... Defterim hani benim?.

— Yooo... Bohça falan getiremem. Siz beni zıvanadan çıkaracaksınız... Şimdi bir de kitaplar... Defterler... "Abdülâziz Han celâllandı: İt dalamış kara keçi misali ne bağırırsın melun Arap! Gel arkamca!„ Bıktım ben bu kürtçe lâflardan... Çocukların uykusu geldi. Haydi sofraya..

Hışımla sofra bezini yere serdi. Küçük iskemlenin üstüne bir bakır sini koydu. Rakıyı getirdi.

İkinci kadehte neşelendiler. Mayonez derdi, bir kâbus gibi uzaklaşmıştı.

Âdeti olduğu üzere Kadri üçüncü kadehi, duvardaki resmin şerefine kaldırdı:.

— Sevgili kayın baba paşam! Şerefinize efendim. Damadınız, muhterem kerimenizden son derece memnundur. - İçti. - Ooooh! Yarabbi şükür!. Evet efendim; kerimenizden memnunum ve onu çok seviyorum. Şimdi sancağınızda (1) uslu uslu duran udu alsa, mahurdan bir saz semaisi yapsa... Ruhunuz şâdolurdu ya, efendim!

Habibe udu indirirken:

— Babamı rahat bırak, sarhoş! dedi, bir Yasin bile okumuyorsun.

— Okuyacağım.. Elbette Yasin de okunacak. Evvelâ şu meşhur şarkıyı geçelim, haydi beraber :

"Bir türbe ki ruhum, gelen ağlar, giden ağlar!„

— Başı nasıldı?

Şarkıyı bulup söylediler. Tanburî Cemil merhumun ayni fasıldan nefis saz semaisini de vecitle dinlediler.

Araya kadehler girdikçe mayonez felâketi büsbütün unutuldu. Mayonez felâketi unutuldukça hepsi de tabiileştiler.

Bir aralık tekrar İhsanın macerası hatırlandı. Gülüşüldü.

Kadri, birdenbire aklına mühim bir şey gelmiş gibi elini kaldırdı:

— Size ehemmiyetli bir keşfimi söyliyeceğim.

— Japon sefarethanesindeki yemek listesine aitse lüzum yok... Teşekkür ederiz...

— Hayır. Japon sefarethanesindeki yemek listesine ait değil... Maksuda ait. Ben bugün gelirken Mısır çarşısına uğradım. Sonra yan sokaklara saparak bir yay aradım. Şu saat için. Orada, Telefon şirketinin sokağı ağzında kimi görsem beğenirsiniz?

— Kimi gördün?

— Maksut. Orada duruyordu. Beni görünce şaşırdı, kızardı, kekelemeğe başladı. Ben de halinden şüphelenerek sıkıştırdım. Patronu olan Yahudi avukatı bekliyormuş. Ama, yalan söylediğine yemin ederim. Ne dersin Cemal? Telefon şirketinde bu oğlanın ne işi var?

— Bilmem!.. Aklım ermedi.

Cemali bir düşünce aldı. Garip bir tesadüfle üç gün evvel kendisi de Maksuda ayni yerde rastlamıştı.

— Telefon şirketi mi? Acaip! Size ben bir şey söyliyeyim mi, Maksut on, on beş gündür kahveye de uğramıyor, uğrasa da kulak verme... Gönülsüz... Telefon şirketinde ne olabilir?

— Ne olacak?.. Teller... Ahizeler... Memurlar.. Durun bakalım... Hay Allah iyiliğini versin Maksut Efendi... Telefon şirketinde santral hanımlar yok mu yahu?..

Cemal, elini dizine vurdu:

— Tamam... İyi bildin... Pek âlâ, bana neden söylemedi? Benimkiler yavaş yavaş isyana hazırlanıyorlar azizim. İhsan ev pilici kıssasını sakladı. Maksutda telefon santralı meselesini... Bıktılar benden galiba!..

— Hayır bırakmadılar. Sen kendini bir bilsen.... Hani demin, çürük yumurta bahsinde benim yerimde bir başkası olsaydı,, şimdi sen çoktan gebermiş gitmiştin... Gemide bir Çorumlu var, geçenlerde bir fıkra anlattı: Herif eşeği yeni satın almış. Üstüne binmiş de köye gidecek. Bir küçük suyu atlarken hayvan ürkmüş, sahibini yere düşürmüş. Herif düştüğü yerden eşeğe: "Ben işte düştüm kurtuldum, demiş, lâkin bu huy sana huy değil!„ Bu alaycılık da sana huy değil... İşte ben mayonezi yarına bırakıp kurtuldum. Darısı senin başına!

— Âmin!

III

Süleymaniye camiinin önünde bir sıra dükkân vardır. Buraya (Tiryakiler çarşısı) derler. Buraya bu ismin neden verildiğini, hangi esnafa ait kaç "bap„ dükkândan ibaret olduğunu Evliya Çelebi elbette yazmıştır. Meraklılar oradan öğrenebilirler. O semtin insanlarına gelince, bunu merak eden bir kişiye bile rastlanamaz. Vefa, Süleymaniye, Bayezit mahallelerinde oturup o çarşıdaki kahvelere devam edenler "derya içreyken„ deryayı bilmez mahiler (1) gibi rahatça yaşarlar.

Çarşının askerî matbaa tarafındaki, yani eski timarhanenin (Yüksek oluk) sokağı cihetindeki en büyük kahvehanesine semtin mütekaitleri, kumaş fabrikası ve Askerî matbaa ustaları, odacı, dülger, boyacı, yani dükkânsız esnaf, Darülfünun talebeleri, bir de Keramet bey çıkar.

Bu kahvenin dip köşelerinde bazı bazı poker bile oynanır ama, asıl büyük oyun altı kol iskambildir. Altı kol iskambile (aşçı iskambili) de derler. İki, dört ve nihayet altı kişi ile oynanır. En tatlısı altı kişilik partidir.

Burada iki usta ile dört çırak olur. Oyuna mutlak surette ustalar hâkimdir. (Diktatör gibi.) Çırakların vazifesi sıraları geldikçe kâğıtları karıştırıp dağıtmaktan, sıraları geldikçe kağıtlarını çekmekten ve çektikleri kâğıtları hasım tarafına belli etmeden muayyen işaretlerle ustalarına bildirmekten, bir de öteki çırakların kendi ustalarına verdikleri işaretleri yakalayıp bunu da gene işaretle kendi ustalarına anlatmaktan ibarettir. Oyun otuz altı kâğıtlık desteyle oynanır. (Yani poker kâğıdına ikililer ilâve olunur. İkililer, papazdan büyük, beyden küçüktürler. On sayı verirler).

Her oyuncu üçer kâğıt alır. Oyunun esası işarettir. İşaretler de şunlardır: Yediliden dokuzluya kadar (küçük koz) alt dudak, (ehemmiyetsiz) mânasına kıvrılır. Onlu koz, Roma imparatorluğu arenlerinde imparatora (bağışla) işareti verir gibi yumruğu sıkıp baş parmağı yukarı dikerek anlatılır. Sonra sırasile oğlan koz için bir omuzu oynatmak, kız koz için dilini hafifçe çıkarmak, papaz koz için çeneyi iki tarafa sallamak, ikili koz için iki gözü, bey koz için de bir gözü kırpmak lâzımdır.

Kâğıtlar üçer üçer dağıtılıp yere koz açıldıktan sonra deste üzerine bırakılınca karşı taraf kâğıdı keser, oyun başlar.

İki taraf ustaları işaretleri alarak dokuz kâğıtta neleri olduğunu öğrendikten sonra işe girişirler. Hep şu sözler işitilir:

— Oyna! Sayı, mayı oyna...

— Boş ver.

— Sayı ver.

— Sayı ver, bana kadar gelsin.

— Bir ufak koz kır.

— Arkası var —

---

(1) Bir gemici tabiridir. Gemilerin sağını mı, solunu mu, yani kırmızı feneri mi, yeşil feneri mi anlatır, bunu muharrir bir türlü aklında tutamadı.

(1) Mahi : Osmanlıcada balık demekmiş.

Dünyadan HABER

Yeni hava seyahatları notları

Yazan : Ahmet Emin Yalman

Kitapcınızdan isteyiniz

180 Kr.

Tevzi Merkezi: Vatan Matbaası

HİKÂYE

— 8 inci sayfadan devam —

benim yerime sana telefonda cevap verecekti.

Suratımı asarak arkamı döndüm. İkisi de gelip yanaklarımı okşadılar. Ayıp değil ya!. Biraz yüzüme güldüler mi bütün kızgınlığım geçer. Yumuşayıverirm.

— Eh, öyle ise ben kaçıyorum çocuklar!. Ben hastayım, hasta!

İhsan sordu.

— Ne hastası?

— Zatülmantara tutuldum!... Karına sor, o anlatır!..

Çalapala

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını biniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7. Telgraf : İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

75 kuruş. YEDİGÜN NEŞRİYATI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

16 Millî Hikâye

Çocuklar için çok faydalı olan bu eser baştan başa milli hikâyelerle doludur ve yüzlerce resimle süslenmiştir. Çocuğunuza faydalı bir kitap arıyorsanız onun milli gururunu okşıyacak hikâyelerle dolu bundan daha güzel bir eser bulamazsınız. 150 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Büyük KATERİNA

Üstat Hüseyin Cahit tarafından tercüme edilen bu eser meşhur Rusya imparatoriçesi Büyük Katerinanın maceralarla dolu olan aşk hayatını tafsilâtile nakletmektedir. Türk tarihi ile sıkı bir surette ilgili olan bu eseri mutlaka okumanız lâzımdır. 125 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

ESKİ ŞİİR BAHÇELERİ

Bu albüm baştan başa renkli tablolarla süslüdür ve her sayfasında meşhur bir şairin mısraları Ressam Münif Fehimin fırçasile canlanmıştır. Edebiyat ve güzel sanat meraklıları bu albümü mutlaka kütüphanelerinde bulundurmalıdırlar. Bundan daha nefis bir eser şimdiye kadar memleketimizde basılmamıştır. 150 kuruş.

KAT'İYEN İHTİYARLAMIYAN KADININ SIRRI

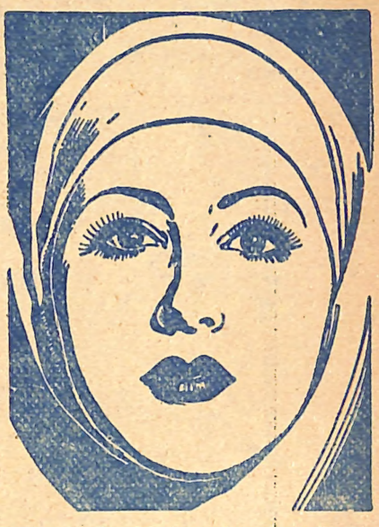

45 yaşında olduğu halde yüzünde hiç bir çizgi, hiçbir buruşuğu yoktur Açık, yumuşak, ve bir genç kızınki gibi kusursuz bir cilt, âdeta bir harika denebilir. Fakat bunun fennî bir izahı vardır

İşte, bu, Viyana Üniversitesi Profesörü Dr. Stejskal'ın şayanı hayret keşfi olan "Biocel,, ın neticesidir. "Biocel,, her yumuşak ve kusursuz cild için elzem olan gençleştirici kıymetli ve tabii unsurdur Şimdi, penbe renkteki Tokalon kreminde "Biocel,, bulunduğundan, siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir. Her sabah kalktığınızda çizgi ve buruşuklukların kaybolduğunu ve biraz daha gençleştiğinizi görürsünüz.

Gündüzleri için de beyaz renkteki (yağsız) Tokalon kremini kullanınız. Bu sayede cildinizi tazelei, siyah noktalardan kurtarır ve açık mesamatını sıklaştırır On yaş daha genç görününüz ve öyle de kalırız Yüzünüzün zayıflamış adalelerine nihayet veriniz Bu çırkın tenden kurtulunuz. Mektepli kız olduğunuz zamanki taze, sıkı yanaklarınızı ve tatlı guzelliğinizi iktisap ediniz. Cildin gıdası olan bu iki muhtelif Tokalon kreminin harikulâde neticelerinden fevkalâde mahzuz kalacaksınız Aksi takdirde paranızı, memnuniyetle iade edeceğiz.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 C. Posta kutusu 622. İstanbul.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu No. 104

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S. Basıldığı yer: Yedigün Maatbası

Karikatür

SISKA DAYI BOBSTİL OLDU...

Tombul Teyze — Maşallah, bu yaştan sonra sen de mi bobstil oldun?

Kocası — Hayır karıcığım, bizim Yumuğun ceketini giydim, bana büyük geldi de bobstile benzedim!..

T.T. POSTASI

Kalamıştan: Muazzez Coşkun:

S — Tombul Teyze Cumhuriyet balosuna davetli mi idi, gitti mi?

C — Cumhuriyet balosu Taksim Belediye Gazinosunda verilir. Büyük davetlilerin güç sığdığı salonu bizim fuzuli işgalimiz belediyemizi müşkül durumda bırakır endişesile davet edilmedik.

Maraş: Yusuf Kılıç :

S — Allah gecinden versin, Tombul Teyze kaç sene yaşayacak?

C — Arazi fiyatları ucuzlayıp kendine mezarlık olarak sekiz on dönüm yer alıncaya kadar öteki tarafa gitmek niyetinde değil!

Ramiden: Ayten Bora:

S — Yine buhran başlamış, kasaplarda et bulunmuyormuş, böyle tehlikeli günlerde ne cesaretle sokağa çıkıyorsunuz, sigortalı mısınız?

C — Sigortaya ne lüzum. Yanımda arslan gibi kocam var, el uzatmak kimin haddine!